

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122210562
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5122210562.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobkyne: K. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/X, Q., štátna občianka SR, právne zastúpená: STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca, pracovisko Dolný Val 574/7, Žilina, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzsko, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46Csp/68/2022-78 zo dňa 03.05.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 380 eur a žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Vec právne posúdil v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Mal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 7Csp/9/2020 zo dňa 04.10.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 10CoCsp/16/2022 priznal žalobkyni zaplataenie istiny 1.144 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % od 27.02.2020 do zaplataenia a náhradu trov konania. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že žalobkyni priznal titulom bezdôvodného obohatenia uplatnený nárok nakoľko žalovaný sa voči žalobkyni obohatil tým, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola uzavretá popri zmluve o spotrebiteľskom úvere, dňa 10.05.2007 poskytol žalobkyni čerpanie v sume 4379,60 eur, pričom žalobkyňa uhradila 7 820,79 eur. Dva roky pred podaním žaloby uhradila sumu 1.144 eur. Zmluva o revolvingovom úvere bola vyhodnotená ako absolútne neplatná pre nedostatok vôle žalobkyne a nedostatok formy, a preto sú účastníci zmluvy povinný vrátiť, čo podľa zmluvy dostali.

V otázke priznania primeraného finančného zadostučinenia poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017, 1Cdo/61/2019. Jediným predpokladom primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je že spotrebiteľ sa na súde úspešne bráni a uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinností treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti. Žiadnu

inú podmienku nevyžaduje. Nie je potrebné v konkrétnej veci preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Obsahom tohto nároku je imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné brať zreteľ na aspekty materiálnej povahy. Ide o prostriedok satisfakčný vykazujúci však aj sankčnú povahu, keďže v dôsledku zaplatenia zadostučinenia je úbytok v majetkových aktívach osoby, ktorá právo porušila. Táto sankčná stránka finančného zadostučinenia má len vedľajší dôsledok. Samotná výška finančného zadostučinenia má mať iba kompenzačnú funkciu. K zásahu do práv žalobkyne došlo tým, že najskôr bola zo strany žalovaného vnútená zmluva o revolvingovom úvere, čo súd v konaní o bezdôvodnom obohatení považoval za absolútne neplatný právny úkon. Pokiaľ teda žalobkyňa zaplatila žalovanému okrem poskytnutej istiny spolu sumu 7.820, 79 eur a žalovaný jej poskytol celkovo sumu 4.379, 60 eur, plnila tak bez právneho dôvodu a z celkovej sumy plnenia nad rámec si uplatnila iba nárok za posledné dva roky v sume 1.144 eur, čo vyhodnotil ako dôvodné. Bola nútená domáhať sa svojho práva podaním žaloby na súde, pričom mala nárok na vrátenie vykonaných platieb nad rámec poskytnutého plnenia. No z dôvodu uplynutia premlčacej doby žiadala iba sumu 1.144 eur. Pokiaľ žalovaný namietal, že primerané finančné zadostučinenie nemá mať satisfakčnú či sankčnú funkciu, poukázal na vyjadrenie Najvyššieho súdu SR 6 Cdo/127/2017. K zásahu do práv žalobkyne došlo tým, že najskôr bola zo strany žalovaného donútená okrem zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavrieť aj zmluvu o revolvingovom úvere, pričom táto zmluva je absolútne neplatná a žalovaný sa bezdôvodne obohatil celkovo v sume 3.441,19 eur. Za sumu zodpovedajúcu zásahu do práv žalobkyne, považoval sumu 380 eur ako primeranú náhradu za potrebu súdneho dovolania sa svojich nárokov, pričom zároveň táto výška finančného zadostučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj „odradzovaciu funkciu“ pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Uvedená suma predstavuje približne 1/3 z hodnoty bezdôvodného obohatenia a zároveň dostatočne naplňuje funkciu satisfakčnú a zohľadňuje komplikácie žalobkyne spojené s uplatnením svojich nárokov. Procesná obrana žalovaného založená na tvrdení, že už samotné vydanie bezdôvodného obohatenia plní funkciu satisfakčnú a že samotná žalobkyňa v priebehu 10 rokov čerpala z úverového vzťahu titulom neplatnej revolvingovej zmluvy, nie je dôvodná a podstatná nakoľko pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia sa súd zaoberá výlučne splnením základnej podmienky, a to porušenia práva alebo povinnosti.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

2. V zákonom v stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na body 12. a 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku a podľa jeho názoru sú tieto zmätočné a vzájomne si odporujú. Odkázal na svoje vyjadrenie zo dňa 19.01.2023, v ktorom poukazoval aj na závery odbornej verejnosti, že podstatou verejného zadostučinenia nie je sankčná povaha a civilné právo má za cieľ len kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadostučinenie poskytnúť. Poukázal na rozhodnutie krajského súdu v Prešove sp.zn. 9CoCsp/49/2020. V nadväznosti na uvedené tak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ sa týka kompenzačnej funkcie primeraného finančného zadostučinenia, má za to že je potrebné brať do úvahy aj okolnosti na strane žalobkyne. Žalobkyňa z kreditnej karty opakovane a kontinuálne čerpala peňažné prostriedky po dobu viac ako 10 rokov bez toho aby namietala, že toto čerpanie jej nevyhovuje resp. s ním nesúhlasí a bola to práve žalobkyňa, ktorá sama požiadala žalovaného o uzatvorenie úverovej zmluvy. Žalobkyňa mala možnosť oboznámiť sa s celým obsahom úverovej zmluvy ako aj so zmluvnými podmienkami pred jej podpisom. Žalobkyňa nešpecifikovala okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práv. Požadovanú sumu vyčíslila len ako 1/3 zo sumy bezdôvodného obohatenia, ktoré jej bolo priznané v pôvodnom konaní. Vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9CoCsp/49/2020 s takto uvedenou kvantifikáciou primeraného finančného zadostučinenia nie je možné sa stotožniť nakoľko nie je relevantnou. Rozhodnutie nejakým spôsobom nereflektuje závažnosť porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľky, neposudzuje ani neprihliada na závažnosť prípadného takého porušenia, či jeho dosah na sféru individuálnych preferencií žalobkyne, už v konaní pred súdom prvej inštancie neboli vykonané také dôkazy, ktoré by takéto skutočnosti preukazovali, pričom práve uvedené skutočnosti predstavujú kľúčové determinanty v nadväznosti na vyčíslovanie nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi.

3. Žalobkyňa považuje odvolanie za nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie predmetnú vec právne správne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne. Ako spotrebiteľka sa právoplatne úspešne

domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo založené na porušení práva spotrebiteľa, pri súčasnom nedodržaní povinnosti žalovaného z hľadiska dodržania obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, zákon ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku a táto závisí od úvahy súdu. Má plniť funkciu satisfakčnú, funkciu sankčnú, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania a jednak finančné zadosťučinenie treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Za jediné objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa dodávateľ v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil. Cieľom daného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Súd prvej inštancie o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažoval v intenciách daného sporu a vychádzal z konkrétnych zistení skutkových okolností, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu jej aj privodilo. Na základe uvedeného navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný v replike zopakoval, že podstata primeraného finančného zadosťučinenia nespočíva v sankcionovaní dodávateľa, jeho podstatou nie je sankčná povaha. Opätovne poukázal na svoje postavenie dodávateľa ako stabilného a dlhoročného poskytovateľa spotrebiteľských úverov, ktorý koná voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou v súlade s dobrými mravmi, a to len na základe všeobecne záväzných právnych predpisov platných a účinných v čase uzatvárania úverových zmlúv. Spotrebiteľské právo je postavené na zvýšenej ochrane spotrebiteľov a nie je preto namieste poukazovať na akúkoľvek nerovnováhu v právnom postavení medzi sporovými stranami tohto súdneho konania. Nestotožňuje sa s názorom žalobkyne, že jediným objektívnym a exaktným kritériom pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa dodávateľ v základnom konaní na úkor spotrebiteľa skutočne obohatil. Jediným kritériom je jeho primeranosť a tá v tomto prípade v plnom rozsahu absentuje. Pri ustálení výšky finančného zadosťučinenia je nutné brať zreteľ na správanie sa samotnej spotrebiteľky, žalobkyne. Zotrvával na svojom odvolacom návrhu.

5. Žalobkyňa v duplike zopakovala tvrdenia uvedené vo vyjadrení k odvolaniu, že sa úspešne domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie uvažoval v intenciách daného sporu a vychádzal z konkrétnych zistených skutkových okolností, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania. Rovnako zotrvala na svojom odvolacom návrhu.

6. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355, ods. 1, § 359, § 362, ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385, ods. 1 CSP a contrario), preskúmal rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd poukazuje na judikát uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky v č. 4/2022 pod poradovým číslom č. 48/2022, v ktorom bola vyslovená právna veta, že „pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.“

8. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo/127/2007 sa zaoberal právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bez

toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch v tejto súvislosti uviedol: "Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy."

Z rovnakých právnych záverov vychádzalo i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 a 7Cdo/237/2021.

9. Súd prvej inštancie preto správne dospel k záveru, že žalobkyňa splnila predpoklady na priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 poslednej vety zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na to, že rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 7Csp/9/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 10CoCsp/16/2022 bola vyslovená absolútna neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere pre nedostatok vôle žalobkyne a nedostatok formy, z ktorého dôvody účastníci zmluvy boli povinní vrátiť si vzájomné plnenia. Žalobkyni zo zmluvy bolo poskytnuté plnenie vo výške 4.379,60 eur, pričom žalovanému uhradila z tohto dôvodu sumu 7.820,79 eur, a teda žalovanému plnila nad rámec 3.441,19 eur. Žalobkyňa sa vo vyššie uvedenom konaní domáhala bezdôvodného obohatenia vo výške 1.144 eur (v tejto časti bola i úspešná), a to z dôvodu uplynutia 2-ročnej subjektívnej premičacej doby podľa § 107 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k vyššej sume.

10. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že porušovateľ spotrebiteľských práv sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci k tejto ujme aj skutočne došlo.

Žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne celkovo o sumu 3.441,19 eur, avšak úspešne sa domohla vydania tohto bezdôvodného obohatenia v sumu 1.144 eur (suma 2.297,19 eur jej nebola vrátená). Vychádzajúc z tohto odvolací súd má za to, že priznaná suma finančného zadosťučinenia (380 eur) zohľadňuje ujmu na strane žalobkyne a predstavuje (spolu s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru) dostatočnú sankciu pre žalovaného, ktorá by ho mala pri ďalšom poskytovaní úverov odradiť od porušovania príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa a na strane žalobkyne nebude plniť funkciu finančného obohatenia alebo majetkovej škody, a to aj s prihliadnutím na to, že žalobkyňa skutočne služby z revolvingového úveru využívala. Priznaná suma finančného zadosťučinenia predstavuje 11% z celkovej sumy, ktorú žalobkyňa žalobcovi preplatila (3.441,19 eur).

11. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na rozhodnutia všeobecných súdov, odvolací súd nie je nimi viazaný, nakoľko je viazaný iba judikátom, čo predstavuje súdne rozhodnutia vyšších či najvyšších súdnych inštitúcií, ktoré obsahujú zásadné právne závery alebo výklad určenej právnej normy, ktoré môžu byť využiteľné aj v ďalších prípadoch, teda možno nimi argumentovať v iných súdnych sporoch. Rozhodnutia vyšších súdov (alebo aj súdov rovnakej inštancie) zaväzujú len v konkrétnom tom spore, v ktorom sa toto rozhodnutie vydalo. Pre iné obdobné spory sú len akousi výkladovou pomôckou, ktorá môže napomôcť jednak rýchlejšiemu vyriešeniu obdobného sporu, keďže sa danou témou už nejaký súd zaoberal a jednak k zjednocovaniu rozhodovacej činnosti súdov, a teda aby v skutkovo a právne rovnakých veciach súdy nevydávali rozdielne rozhodnutia. Zároveň však platí, že nie každé rozhodnutie súdu sa môže nazývať judikátom v materiálnom zmysle. Navyše už bolo vyššie poukazované na rozhodnutia najvyššieho súdu k daným otázkam, z ktorých odvolací súd v tejto veci vychádzal.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala úspech v odvolacom konaní. Z uvedených dôvodov bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

14. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)